

See väike

tüdruk

Jaan Jänavots

Sisukord

SEE TÜDRUK	9
SEE KÜPSEV TÜDRUK ON VALMIVA NISUPÖLLU SARNANE.	9
JUBA ON VALMINUD VIJAD.	10
LEND, REGI, LENDA MÕÖDA LUMES MAAD!	11
PÄIKESEVIHM KESK AUGUSTIKUUD,	12
MUSTIKASALU, POHLAPALU...	13
OHTLIKULT LÄHEDAL OLED,	14
MIS SÖNU NÜÜD ÖELDA SULLE?	15
OI HANGED, NEED HANGED KÕRGED!	16
ÜTLED, ET ARMASTAD MIND	17
KADAKALAI	18
MU SÖNAD ON KUI SÕRE RANNALIIV,	19
JÄLJEREAD LÄBI ROHU	20
ON PILLIROOS ROOLINNU PESA	21
PARTE VEEL HULBIB LAHEL	22
MINGID KÜLALISED	23
VAST MIDAGI POLEGI OLNUD,	24
RAUDKI JAHTUB, KUI ÄÄSILT SEE KUUMUST JUURDE EI SAA.	25
NUKRUS NUTTIS MU VÄRAVAS	26
NÕMMESÜGIS	27
PÕDRAKANEP SEL LAGEDAL	28
SAMMUN MA ÜLES PALULE	29
ÜKS VÄIKE ORAV MÄNNIST MÄNDI TUISKAB	30
MILLAL NEED TUULED LAKKAVAD	31
KUNAGI OLI PÄIKEST	32
HAAB LEHED PILLAND. PUNAST, LILLAT, KOLLAST	33
SEDASI NUKKER ON OLLA –	34
AH MINEVIKUIHALUS!	35
PEATUME! VEEL ON AEGA!	36
EI TEA, EI TEA, MIS MINUST SAAB...	37
SOMPUS ÕHTU JA NUTAVAD KUUSED	39
SOMPUS ÕHTU JA NUTAVAD KUUSED,	41
ÜKSKORD KA ARMASTUS MURENEB	42
MINNA ÄRA ROHTU MAHA HEITA	43

LOOTA...IKKAGI LOOTA...	44
TUHKAPÄEV. TUHKAPÄEV.	45
EI TEA MA,	46
VIHMA PEKSAB AKENDE VASTU	47
KUU – KÜLM NAGU VASETÜKK PAKASES	48
AEG MAGAMA MINNA, JAH, MAGAMA.	49
KALDUN SU POOLE	51
ME LÄHEME. MIS SUUNAS, MA EI TEA.	53
KALDUN SU POOLE, KALDUN	54
NÄE, KÜLMETAB KUUSK. MIS OLEKS, KUI LÄHEKS	55
TULE JA VAATA, KUIS ÖÖ	56
VÄLJAS ON PIME JA ULUVAD SOED.	57
LEEVIKESED ON AIAS – ILUSAD VEIDI NUKRAHÄÄLSED LINNUD	58
MA EI TEA KAS ARMASTAN SIND PALJU VÕI PARAJALT	59
TERVE PIKA HÄRMAÕHTU	60
EROSE LAULUD	61
ÜLE EHA PILVEJOOMED,	63
LIHTSALT	64
VEEL VILI KÜPSEB, ENT ON TEHTUD HEIN.	65
KÜLMAD KÄED SULLE PÕUE	66
PUUDUTA MIND VEEL, PUUDUTA MIND OMA KÄEGA!	67
NEED KÄED MIS HOIAVAD MIND	68
TOA POOLHÄMARUST TUNNEN KUULEN TORMISE MERE KOHINAT	69
METSAVÄLULE MINUGA TÄNA SA TULE,	70
SÄDEMEID ÖOSSE PIHUSTAB	71
ON HEINAAEG – ROHELINE KÕRS VIKATI EES.	72
LÄHEN NIIDULE TÄNA TULE MU JUURDE ÕHTUL	73
SOOJAL SUVEÕHTUL	74
RINNUNI KASVAND ON HEIN,	75
ÖÖ VOOLAB TÄNA MEIST MÕÖDA,	76
MA LAULAKS SULLE VEEL	77
ON JUBA PIME. HETKEKS LAKKAS VIHM,	79
MIS OLEKS, KUI ME SUUDLEKSIME VEEL?	80
HILISED SONETID	81

JAANIÖÖ	83
MA LAULAKS SULLE VEEL	84
TÖÖTUS	85

See tiidtruk

See küpsev tüdruk on valmiva nisupõllu sarnane.

*Veel roheline, tera veel täis kasvamata,
kõrs kergelt kahkjast, kõrs kollendama hakkav.
Ta ringutab hommikukastes, ta ootab
päikest, mis tuleks ja küpsetaks ta valmis.
Tuul vabistab – hoog hoo järel jookseb üle
põllu, kui ta küsib eneselt:
mismoodi ollakse küps,
mismoodi ollakse valmis,
mismoodi ollakse täis kasvanud.
Jõuab varsti see päev – tal pea kummargil päikese käes,
pea kummargil, valminud kõrrele raske.
Tuleb vilistades niitja, libistades kõrsi läbi sõrmede,
paitab pead, mis lookas ta pihkude puudutusest.
Aeg on saabunud. Täna jõuab kätte lõikuspuha,
kus õnneliku niitja kätes saab temast salv,
salv täis küpseid tärkamist ihkavaid teri.*

Juba on valminud viljad.

*Kahju, et sina veel valmis ei saa
ning ladvaõunana sülle
ei lange sa. mulle
ja ainult unistust, igatsust
minu jaoks on täis su süle.
Nõnda sa, rõõmus ja rahulik,
minust otsekui sammud üle.*

Lenda, regi, lenda mööda lumes maad!

Pakane mu hobu, kutsar – talvetaat.

*Tõuseb koidust päike, punane ja suur,
vastu palgeid uhkab kibe kirdetuul*

*Metsaservas võsa lookas lume all,
lumest kasuk seljas, samblasaapad tal.*

*Sõidan suurde laande mööda kitsast teed
üle külmund soo ja jäätund ojavee.*

*Kaugel laane põhjas härmas kuuse all
elab metsahaldjas, suvi silmis tal.*

*Suvi silmis tal ja süda päiksesoe,
hellalt naeratades mulle kaissu poeb.*

*Suudleb kuumalt mind ta härmas kuuse all
ja ei märka me, et ümber on meil talv.*

30.01.1967

Päikesevihm kesk augustikuud,

piiskade sabin aias,
vihmast nõretav õunapuu,
vikerkaar säravpuhas ja suur -
varju mu hõlma alt leiad.
Kaitsen sind päikesevihma eest,
et see sind läbimärjaks ei teeks.

Päikesevihm kesk augustikuud.
Aasal nüüd vihtlevad nõiad.
Kollased kihvad ja krimpsus suud,
vihaks neil vana lehitu luud -
sind enda ligi las hoian,
kaitsen sind kurjade nõidade eest,
et nad su hingele haiget ei teeks.

Päikesevihm kesk augustikuud,
sajuhoo sabin aias
varjuks meil piiskadest nõretav puu,
suudlen su silmi ja põski ja suud -
minu eest hoopis end hoi! -
Nõiun su endale ära ma,
südame sinul ma äratan -
ise ma olen su nõiaks.

Mustikasalu, pohlapalu...

Läheme käsikäes paljajalu
naerdes ja hullates sõbraga,
pihkudes pohlakobarad,
hingedes säraküünalde särin,
südameis pelgus ja ärevusvärin.
Ei meie karda susi, ei ussi,
metsavaimude vingerpussi.
Pelgame hoopiski teineteist -
kas saavad tumedas laanes meist
punased mahlakad palukamarjad
külge-külje kõrval ühises tarjas,
söömiseks sinule-minule
täiteks me salahimule,
jäämegi kokku ehk käsipidi,
südameid pidi, hingesid pidi
kasvame teineteisele külge.
Üheks me saada veel siiski ei julge.
Otsekui lapsi, kes eksimisohus,
kohutab tulev me hingi ja ihu.
Tundmatus tume ent kaasa meid kisub -
läheme edasi, läheme pisut,
kuhugi, kuhu me minna ei tohiks,
südames imedeootuse õhin,
pihkudes punased palukamarjad,
südames säramas tähesarjad.
Läheme edasi, ainult veel pisut..
Aga ehk pöörduda siis juba hilja.
Tihnik kui laugas meid endasse kisub,
juba on küpsenud saatuseviljad,
kokku me köidetud käsist ja jalust
südame rõõmuks ja hingele valuks,
kasvanud rohtunud metsateeks,
mis välja ei too meid padriku seest.

*Ohtlikult lähedal oled,
ohtlikult liiga lähedal,
ole siis sinagi, kallis,
mõistlik vähemalt.*

*Silmad suudeldud kinni
ja kuumama meeled,
ühtegi kõhklevat sõna
pole keelel.*

*Ligistikku nii lähedal,
teineteist täis ja triiki,
üheskoos abitult vajume
meie kahe valguseriiki.*

Mis sõnu nüüd öelda sulle?

*Armas tüdruk, ma seda ei tea.
Vaikides hoian sind enese ligi
ja meil mõlemal olla on hea,*

*Heldimus pitsitab kurgus –
küllap on õnnest see.
Tunda, et minuga oled,
meele mul hellaks teeb.*

*Äkki ma näen, et talvgi on ilus,
karge ja puhas ja hele,
kirgas päikene taevast puistab
valgust me hingedele.*

Oi hanged, need hanged kõrged!

*Küll sula need madalaks surub.
Kui vaid me hingehanged
ei muljuks me tundeid puruks.*

*Jääkoore all lilled lämbuvad,
alles pakane vali neid pures.
Külmast sõnast ja teost võivad känguda
meiegi rõõmud mureks.*

*Vaatan sind vaikset, sõnatut.
Mis sind küll rõhub ja piinab?
Äkki on ära manatud
hellad sõnad sul viimaks...*

*Mõtlen vaid endast, ei küsigi,
mis sinu südant vaevab.
Murepilved ehk rüsisid
kokku su sinitaeva.*

*Oskan nukralt vaid vaikida,
aralt vaatan su poole.
Nagu muret sul vähe veel,
jätan endki su hoolde.*

Ütled, et armastad mind

*nagu keegi teine siin ilmas ei saa,
et minust jumala löid,
kelle taevasse tõstsid sa särama.
On ennegi jumalaid maha kistud,
puruks pekstud, näljutatud ära,
kuigi algul valati verd,
hirmsasti tapeldi nende pärast.
Džungleis templeid on kasvanud võssa,
ununend nendeni teed,
ahvid vaid karglevad, kisavad
pühakujude ees.*

*Milleks ma jumal peaks olema, milleks?
Lase mind inime' olla,
kellel on liha ja luu ja veri,
kellel mure ja haiguski kallal.
Kellel on rõõmud ja valud,
patudki hinge peidetud,
kellel on ideaalidki –
vastsed või kõrvale heidetud.
Lase ma inime' olen,
kes inimest mõistab või mõista püüab.
Jumalus vaevalt et kuuleb,
mida ta poole alt üles hüüad.*

Kadakalaid

*Kadakad klibusel kingul
soolaste tuulte räsitud,
aga ei näi nemad olevat
tüdinud-väsinud.*

*Kärsitult kõnnin su kannul,
aga sa lähed ja lähed,
otsekui oleksid näinud
neid kadakaid veel liiga vähe.*

*Otsekui läbini tundma
nende okkalist loomust sa peaks,
otsekui mind ja mu sõnu
läbi ja lõhki teaks.*

*Seepärast lähed ja lähed
aina edasi tuulte poole,
jättes mu osatult, hüljatult
torkiva kadaka hoolde.*

*Aga neid räsitud kadakaid
sadasid on sellel kingul
ja soolane meretuul hõõritab
mind nagu kivikest lingul.*

***Mu sõnad on kui sõre rannaliiv,**
mis sinu ahtast pihust läbi voolab.
Mu sõnad mitte kuhugi ei vii,
sa nende tähendustki vist ei hooma.*

*On sinu kõrvus vaid kui abakádabra -
need minu kirglikud ja hellad sõnad,
vist kuuled sa vaid minu häälekõla
ent mõtet neil ei taha tabada.*

*Ei suudagi, kui pole selleks tahtmist.
Mu pihust välja libiseb su õlg
ja tuulde lipendama otsad jäävad lahti
ja kokku sõlmimata sõlm.*

Jäljeread läbi rohu

*viivad meid rannarihvale,
kus me nii kättesaadavad
tuulele-vihmale.*

*Päikene säteandab, särab,
ja sina rõõmus ja rahul,
nii rõõmus, et mind enam sinna
su rõõmude hulka ei mahu.*

*Jääb mul üle vaid üksipäini
vaadata tormis lahele
ja taibata lõpuks – on tõusnud
murdlained me vahele.*

On pilliroos roolinnu pesa

*ja seal tihedas pilliroos
ta õhtuti laulu laseb,
tema viisid tuul minuni toob.*

*Ja eha hõõgub, punab
ja õhetab lahepind,
nagu põletaks hingehaavad
järve nõndasama kui mind.*

Parte veel hulbib lahel

*otse kivise kalda ääres.
Kuidas ei tee neid küll kurdiks
need tormise mere hääled!*

*Lendavad vahupritsmed
kaugele pilliroogu,
raskelt rulluvast lainest
pardid vaid saavad hoogu.*

*Prääksuvad, sukelduvad,
ujuvad siia-sinna,
rõõmsad, et veel ei tule
ära neilt randadelt minna.*

*Aga mina siit lähen jälle
paitama kadakail päid
ja mõtlema sellest, mis oli
või mis olevat näis.*

Mingid külalised

*mingil ajal
ära viivad su,
siis toovad tagasi
nagu polekski sind
minul vaja,
nagu ootamas sind
poleks kedagi.*

*Sõbrad?
Sugulased-verevennad?
Ma ei tea
ja ega küsigi.
Tahan vaid,
et sa ei jagaks ennast,
et mu läheduses
püsiksid.*

*Tuled ootamatult
nagu ikka.
Mul jääb üle rõõmustada vaid.
tuled peale ootust
nukrat, pikka
kõigutama minu hinge
tagamaid.*

*Vast midagi polegi olnud,
et midagi olema peaks.
Ainult pihutäis kuldset tolmu
käis läbi mu peast.*

*Vast ainult liiga tihti
kõlas kerge ja lõbus naer,
naer, millel ei olnudki sihti.
Nüüd mu kõrvus see naer.*

*Ja silmad täis kullatolmu
minu silmisse vaatasid siis...
Kuigi midagi õieti polnud,
oli midagi ometi.*

Raudki jahtub, kui ääsilt see kuumust juurde ei saa.

Kas jahtume meie, kas jahtume meie ka?

*Ära rutta sa mööda, pööra kõrvale pead,
peatu – ma tahaksin öelda sinule midagi head.*

*Peatu vaid hetkeks – ma tahaksin vaadata sind,
tahaksin tunda, kuid õnnest südemeid pillub mu hing.*

*Ja tahaksin tunda su hinge südemeid ka,
olla taas nõnda, et huuli huultelt lahti ei saa.*

*Et me südamed veel ei jahtuks, et ääsilt ei kustuks leek,
peatu siis sinagi hetkeks – täna on aeg selleks veel*

Nukrus nuttis mu väravas

*mahedal maikuu õhtul,
pisarad kukkusid särama
meelespeaõitena rohtu.*

*Õitsevad nüüd minu ukse ees
sinised südamelilled
selleks, et kinkida saaksin need*

sulle.

Nõmmesügis

*Punatüvesed männid,
kõrged ja uhked,
ja samblikku krõbisevhalli
nende all rohkelt.*

*Vaikus ja rahulolu...
Äkki nääri hüüd kui karjatus.
Usu mind – midagi olulist
pole ma sinu eest varjanud.*

*Nääri hüüd kui valus karjatus,
kõrged ja uhked tüved.
Kikivarvul siin nõmmel käin,
meenutades su suve.*

Põdrakanep sel lagedal

*õilmetuks õitsenud ära.
Sügis on juba lähedal,
haabade lehtedes särab.*

*Punast ja kollast ja lillatki
vilksatab tumedas kroonis,
kuue, mis kevad annetas,
sügis puult seljast koorib.*

*Tunnen talvegi tulemas,
kui ma su pilgule mõtlen.
Vara, liig vara jõudis ta
meile kahele kätte.*

*Unelmad tuulde lendavad
kui põdrakanepi vill
ja päästjat ei ole olemas,
ei ole kusagil.*

Sammun ma üles palule

läbi vohava kanarbiku.

On vananaiste suvi ja

kärbseid suhu-silmi tikub.

Mändide punased tüved

all valendav põdrasamblik

ja mõte sinust mu ümber

kui võrk, mille kudunud ämblik.

Üks väike orav männist mäнди tuiskab

kui köidikutest vabanenud hing,

kord üles, samas alaspidi pea.

Ta lennuhoogu raske sel on mõista,

kel jalge all on kindel mullapind

ja raskeid mõtteid hingel kandma peab.

Millal need tuuled lakkavad

rapsimast mändide ladvus?

Millal see kitsuke käimisetee

jalge alt ära kadus?

Põdrasihid vaid tihnikus

ei mitte kuhugi välja,

kisuvad teravad tüükad mu

ihu ja hinge paljaks.

Küürakil-kummargil-käpuli

isegi ei tea kuhu,

ainult see tuul, see tuul, see jääb,

ladvad kõik segi puhub.

Millal need tuuled lakkavad,

kuhu ma välja jõuan?

Liiga palju ma tahtsin vist,

nüüd tahtmine tasumist nõuab.

Kunagi oli päikest

*see männikualune täis,
nüüd ainult röske udu
üle kanarbiku siin käib.
Pudenend pohlamarjad,
seenedki muutunud kõduks.
Enam ei ole siin metsas
ei soe ega õdus.
Aga punane mustikaleheke
suvemärki veel endas kannab
ja hetkeks, ja hetkeks tagasi
su minule annab.*

Haab lehed pilland. Punast, lillat, kollast
mets täis.

*Ka kaselt tuul on lehed viind.
Kõik nõnda on, kui oli see ka tollal,
kui viimati me olime koos siin.
Ka meid on sügistuuled räsind, pilland.
ma veelgi õnne lootsin leida eest,
kuid sinul kõigest olevat näib villand,
kui järvekarp sa sulgud minu ees.
Võib-olla mina purustasin silla,
mis kunagi kaht kallast hoidsid koos?
Või oled sina hoopis puruks pilland
me armastuse imelise loo?
Eks ole kibestumist olnud küllalt,
ei rohkem seda kanda enam saa.
Mets kiirgab praegu punast, kollast, lillat,
ent lehevaiba varjus märg on maa.*

*Ma tean – mul siiski pole sinust villand,
sind ikka ihaldan ma nagu mees
ja jälgin sind ma ihkavalt ja hellalt,
kui astud minu ees siin metsateel.
Ma usun, loodan, et on aega küllalt
meil teineteist kui armsat leida veel,
jääkalgus pole sinu südant valland
mu tundele on avatud su meel.*

*Sedasi nukker on olla –
ainult eemalt vaadata sind.
Tahaks su juurde tulla,
tahaks su ligi olla,
olla ligi sind.*

*Ära astu siis eemale,
ära põgene ära
või oli su hellus tunane
viimne piisk, mille kallasid ära?*

*Raiskasid ära mu peale
ja nüüd on sul sellest kahju
ning enam ei raiska eales.
Õhtu pühib mu kühvli peale
ja viskab mu katlaahju.*

Ah minevikuihalus!

*Tead küll, et midagi ei muutu,
ei täitu iial salasoov
ja hetki, mis su südant puutund,
aeg enam tagasi ei too.
Need kõik on minevikus sootuks.
Ent ikka püsib hämar lootus –
kui küsida vaid tihanuks,
siis võinuks saada tagasi
kõik, mida kalliks pidasid.*

*Ei tule vastust kunagi.
Mispärast? Ei teaks jumalgi,
kui ta meid valitsemas oleks,
mis valus sõna hinge riivas,
mispärast kiskus kõik nii kiiva,
et lahkumine jäi vaid üle.
Veel korra ilmneb, mis ei vajaks tõendust:
ei anna vahel sõnad seda, mis on mõeldud,
võib magus mesi mürgiks muutuda,
mis astlana võib südant puutada,
kui kahtlus teravalt me südant nõelab
ja nurga tagant ässitab meid õelalt.*

Peatume! Veel on aega!

Ärgem liig kaugele mingem!

*Püüame veidike kaeda
teineteisele hinge.*

*Püüame suudelda soojaks
teise kibestund sõnu.*

*Lootus, see rahutooja,
jälle me juurde võlu,
et jälle su südant kuuleks
tuksumas enese vastas
ja aralt sa sirutaks huuled,
et andeks mul paluda lasta.*

Ei tea, ei tea, mis minust saab...

*Kas valge rannaliiv
või kolletunud lehed maas
või sompus silmapiir?*

*Aeg mullegi ei halasta,
ei hoiä alles mind,
ei avalalt, ei salaja
ei meenuta sa mind.*

*Ükskõik, mis saab, ükskõik, kuid saab,
saan ikka millekski,
saan suureks unustuseks ma
kui sompus silmapiir.*

*Peaasi, et mu enda hing
ei tuhmuks kunagi,
jääks kandma endas ikka sind
kui kirgast valguskiirt.*

*Sompua õhtu
ja nautuvad kuuased*

*Sompus õhtu ja nutavad kuused,
mets on pisaraist läbimärg.
Minugi mured, nii väiksed kui suured,
on mu tegude tagajärg.*

*Isegi see, mis õnnena tundus,
selgub, hoopis on endapett,
kui äkitselt peost läheb linnuna lendu
ilus, õnnestav ajahetk.*

Ükskord ka armastus mureneb

*otsekui külmunud klaas,
kohmetund pihkudest pudeneb
viimane sätendav raas.*

*Oleme määratud surema.
Kes läheb varem, kes hiljem.
Haigused läbi meid purevad,
takjana ripuvad küljes.*

*Nõnda ka armastus mureneb
otsekui krohvikihit seinal.
Õnn, millest salaja unelend,
käes muutub äkitselt leinaks.*

Minna ära rohtu maha heita

*nägu kulupuhma varju peita
sirutada ennast välja mullal
olla lihtsalt ainult lihtsal olla
olla lootusetu tuim ja nõder
nagu peni jõuetunuks nälgind
olla nagu äravisat pudel
prahipaigal kulupuhma varjus
kandes küljes veel su käte jälgi
kandes endas ikka veel su varju
Lihtsalt olla teades mitte keegi
üles sind ei korja sind ei vaja
et ei mäleta sind enam seegi
keda õndsusesse tahtsid viia
oled igaveseks jäetud siia
et su peale lumi maha sajak
et sind kulu alt ei leitaks iial*

Aga ootad ootad kogu aja...

LOOTA...IKKAGI LOOTA...

*Mida siis, mida loota?
Kõik, mis tulema pidi,
läinud on tagurpidi -
ja loota ometigi...
Mida siis, mida loota?
Pehme pihuga paitamist,
sõnaga kaasaaitamist,
helluse ülesnäitamist,
ihuga ihu ligi
jõudmist ometigi,
et januse janu joota,
loota ja loota ja loota,
kui enam ei olegi loota.
ikka loota veel ometigi.*

*Kes seda kõike tegi?
Üksteisest lahti rebis,
vajutas kõssi ja looka,
väänas kõik nuripidi
ja pani ikka veel lootma,
kui enam ei olegi loota -
kõike lootma veel ometigi.*

Tuhkapäev. Tuhkapäev.

*Tuhka kui täis on mu nägu ja käed,
krigiseb ajudes, hõõrub silmi.
On see kõik unes või ilmsi?..
Halli varese hall lend
üle halli sombuse taeva.
Hallina, hallina tunnen end,
tuhka end üleni kaevan.
Kiivus närib ja pigistab,
sünnitab tuhmi tuska.
Kellele täna sa ligidal?
Kellele täna ustav?
Tuhkapäev, tume tuhkapäev
aina vahtida aknast välja.
Ilusat midagi seal ei näe,
hall talv on mu akna all paljalt.*

Ei tea ma,

*tõesti öelda ma ei tea,
kas jääb su ellu minust
kübekegi head.
Kas jääb kui ehaviir,
mis tuhmub, ent ei kustu,
kas jääb üks tähekiir,
juuspeenikene kiir,
mis ikka helgib vastu,
mis kaugenejat saadab
ka kaugenemisajal -
üks habras mälestus
me õnnelikust ajast.*

*Või rebeneb see kiir
kui härmalõnga niit
veel enne, kui sa oled
eemaldunud siit.
Ja midagi ei jää
ei head, ei halba,
kõik mattub tuleviku
pettepildi alla.*

*Saab olematuks valgus,
mis kord me ümber säras,
saab unustatud õnn ja kirkus
olematuks ära.
Jääb ainult tühi kumin -
kord kuskil miskit juhtus -
ja meenutada olnut
ei luba sinu uhkus.
Mis sest, et ise sina
jäid minu hinge
kui kevadpäikene,
kui hommik virge.*

Vihma peksab akende vastu

*ja üle mu olemise
suur ja sügav südaöö laskub.
Ja selles öös mina ise
kui pimedus süngemust.
Ei kübetki helendust,
ei kriimugi valguse kuma.
Ainult kauguses silmapiiril
ere täheke saadab kiiri –*

SINA!

Kuu – külm nagu vasetükk pakases

taevas ripub.

Vägisi nukraid mõtteid

mu pähe tikub.

Ajan neid välja õuele

talvekülmade kätte,

aga ei lähe, ei lähe nad,

oled kogu aeg ju mu mõttes.

Saadan sõnad su järele

kutsuma sind minu juurde.

Lagedail tuisuväljadel

mu sõnad kustuvad tuulde.

Vaid kuu kui vasetükk pakases

taeva all ükskõikselt ujub,

ta valgel mälestuskildudest

korjan kokku su tervikkuju.

17.02.79

Aeg magama minna, jah, magama.

*Sõna tuimub ja uimaseks luitub,
muutub halliks kui linnavarblane,
kes külma eest korstnasse peitub.*

*Eks sellelgi hallil ja tühisel
on ju hing ja sees on elu
ja küllap on oma rõõmudki
ja hinge- ja ihuvalu.*

*Aga kes viitsib sellest siis hoolida.
Paistab silma, mis klantsib ja särab,
jultundjulgete ees on pärani
nii taeva kui põrgugi värav.*

*Julge hundi rind on ju rasvane,
arg peni poeb näljaselt peitu,
tuimalt tuiates pole kunagi
ühtki kallisvara ju leitud.*

*Aga mina tahaksin ometi
leitud varandust hoida alles
ja seepärast peab nüüd saamagi
lakka lehvitatav lõvi sest tallest.*

17.02.1979

Kaldun Au Poole

Me läheme. Mis suunas, ma ei tea.

*Meil siinamaani olla oli hea.
Mis on see kõhedus, mis nüüd meid salvab,
mis kahtlevalt me olemisi valvab,
mis ärkvel aina, aina nuhib, vahib?
Ta võib me lambis kustutada tahi,
et kumbki meist ta passimist ei näeks.
Kas pimeduses leian sinu käe?
Või kaob mu suund?*

*Ah saatja kurimeelne,
mis raskeid rahne veeretad me teele.
Kas suudan mina jagu saada neist?
Ei ole aga valikut mul teist.
Ma olen mees ja seda pean ma jõudma,
pean jälle künka tipule ma tõusma,
sütt uueks leegiks õhutama pean
ja halvad ajad pöörama taas heaks
ja leidma suuna, mis meid sinna viib,
kus paistab õnne ergav silmapiir.*

Kaldun su poole, kaldun

*kui viljapea mulla poole
nagu sinine rukkilill põllul
noppija käe poole
Kaldun su poole kaldun
kui päevalill päikese poole
tõusust loojakuni
pöördumas sinu poole*

*Sinu silmade poole
kui liblikas tule poole
sinu huulte poole
kui metsloom allika poole
et põualeitsakus juua
oma janu kord ometi täis
Sinu südame poole
kui eksija tule poole
uskudes ise et lõpuks
pettumusaeg on täis
Terveni sinu poole
alati sinu poole
kaldu su südame poole
jain.*

*Näe, külmetab kuusk. Mis oleks, kui läheks
ja soojendaks krobelist tüve tal vähe!*

*Ja silitaks karuseid oksakäppi,
hingeõhuga hellitaks okkaid – ta näppi.*

*Võib-olla siis avaneks äkki ta suu
ja südaõõl kuusest saaks võlupuu.*

*Ja tasuks, et temastki hooliti veidi,
sa selga saad endale kauneima kleidi.*

*Saad pähe veel endale kullase krooni,
aga mina saan hoopiski kuningatrooni.*

*Ei, kuningad praegu on tagurlik nähtus
ja trooniltki langeda võivad nad kähku.*

*Parem soovime soojust ses pakaseöös
ja et ikka saaks kinni ma hoida su vööst.*

*********Tule ja vaata, kuis öö***tule ja imetle, on**Kuuketas kummuli kukkund,**Kõik on nii säravvalge,**Kõik on nii kiirgav ja ergav,**kaskedel kraavipervel**Täheparv kuuketta ees**Kuhugi viib nende tee,**Lehvivad pilvede loorid,**kedagi, kes selles tõllas**Ootab, et keerlema viia**Läheme meiegi siis**Läheme meiegi siis,**tõuseme südaöö tuules**Keerleme üheskoos keset**kuuketas heledalt valgustab**Tunnen ma peo all su pihta,**pekslemas südant sul tunnen**Kuhugi Linnutee piirile**kuhu ei paista me päike,**Üheks seal saavad me hinged,**muutume südaöö taevas**veeretab kuud üle taeva,**koiduni palju veel aega.**taevas on tähti täis,**pimedus meelest läind.**ilm on nii kärekülml,**hõbedast kasukad üll.**kui hiired, kes vedamas tõlda...**kusagil pidu vist algab.**tuul mängib poloneesi,**lõputus öös ootab keegi.**Linnutee kuldsesse ringi.**sellesse imedetundi.**ulata käeke mu pihku,**lenneldes kõrgele õhku.**tähtede müriaadi,**ulmade pidusaali.**põsel su palavat hingust,**rinnus kui ärevat lindu.**tahaksin sinu ma viia,**pilgud ei ulatuks iial.**üheks seal kasvavad ihud,**kiirgavaks valgusevihuks.*

Väljas on pime ja uluvad soed.

Ole sa tänagi minule toeks.

*Üksteise kannul soed, kiired ja näljas,
tormavad metsas ja lumisel väljal.*

*Teravad kihvad ja ripendab keel.
Hoidku kõik teised nüüd end nende teelt!*

*Sina mind peida ja mina sind varjan,
koos me ei pelga siis suside karja.*

*Pilvede taha on peitunud kuu,
pime on õues ja kõle on tuul.*

*Hammustab otsekui vihane sõna.
hea pole olla seal tuisu käes täna.*

*Siin sinu hoidvasse kaissu ma poen,
meelel on julge ja ihul on soe.*

*Mõte võib huntidest kurjemgi olla,
pimedas öös mulle kallale tulla.*

*Teravad kihvad mu hinge ta lööb,
rahu ja rõõmu mu päevadest sööb.*

*Ära mind õuele öösse nüüd aja.
Tead ju - su lähedust alati vajan.*

*Võta mind kaissu ja soojenda mind,
sedasi soojaks saab minulgi hing,*

*Pane mu peale sa hellitav pihu,
heitunud meeled nii saavad mul rahu.*

*Väljas on pime ja uluvad soed,
ole sa alati minule toeks.*

Leevikesed on aias – ilusad veidi nukrahäälsed linnud
sirelilatvades kiiguvad seemneid puistavad lumele
Väriseb oks ja mu süda väriseb
ilusaid veidi nukraid mõtteid mõeldes sinust
tühjal lumest umbes teel üle mäe
üle mäe mille taga
pole muud peale igatsuse sinu järele
peale ilusa veidi nukra igatsuse
sirelilatvades värisemas

Ma ei tea kas armastan sind palju või parajalt

tean vaid et igatsen kui sind pole

igatsen ka siis kui oled mu kõrval

igatsen vaadata sind puudutada sind tunda sind

lõpmatult võiksid mu pilgud püsida sinul

imetledes su olemist imestades su olemise üle

Terve pika härmaõhtu

*üksinda vaatan aknal
kauguse tulede kuma
ja sind koju taas ootama hakkan*

*Jällegi tulevad meelde
üheskoos oldud hetked
ja jälle su rõõmus nägu
läbi härma kerkib mu ette.*

*Ja need sinu hellad käed,
mis ümber kaela mul hoidsid,
ja need sinu säravad silmad,
mis hämaras vastu loitsid.*

*Külmast karedad huuled
minu huulte all,
kui ma hoidsin sind, armas,
enese lähedal.*

*Ja see igatsus, igatsus,
mis saadab mind lakkamata
ja sel külmal härmaõhtul
minu endasse üleni matab*

→
Erosc

lanlud

Üle eha pilvejoomed,

aasal valendavad toomed,
ööbik hõiskab läbi öö
ikka töö ja töö ja töö.
Aina mured, aina hooled,
nii et valutavad sooned,
kramp et lihastesse lööb.

Aga tahaks muudki tunda,
tahaks sulle musi anda,
lüüa käed sull' ümber vöö,
ümber kaela, ümber piha,
kustutada armuiha
terve kevadise öö,
öö, mis helisemas luulest,
öö, kus sinu tulihuuled
kõrvetavad kokku meid
kauaks ajaks, pikaks ajaks
käima ühel elurajal
teineteise kõrval meid
nii, et iialgi ei ajaks
eal meid keegi teedelt neilt.

Lihtsalt

*Lihtsalt lamada päikesesäras,
rohi rohetav üle pea,
lasta meeltest kõik kaduda ära,
lihtsalt tunda, et olla on hea.*

*Ja näha sind istumas rohus
ja kuulda su tasast häält
ja teada, et hirmud ja ohud
on kaugele eemale jäänd.*

*Ja tunda all uitava sõrme,
kui õrn ja kui soe on su nahk
ja tunda, kuis õrnemast õrnem
südat pitsitab hellusevahk.*

*Ja pihu alt libiseb ihu
läbi otsekui maailmaruum
ja ei tea, kuhu kulgevad pihud
ja miks kokku on joodetud suud.*

*Enam pole ei taevast, ei rohtu,
on vaid vaikus, mis täiust on täis,
pole võimu, mis lõhuks meid lahku,
üksnes ühtsus meid hõlmama jäi.*

Veel vili küpseb, ent on tehtud hein.

*Nüüd aega metsas marjul käia meil,
seal laanes sügavas, kus hundid-tondid
ma sinuga päev läbi ringi longin.
On rahul hing, mis ihkab vabadust.
Ent meeltesegadus on mind vist tabanud.
Mu priius juuksekarva otsas ripub,
ma ise justkui köidikuisse kipun,
kui kõrvuti me käime metsateel.
Üks puudutus, üks pilk su silmist veel,
üks arglik põse peale antud musi -
ja lõplikult ma olen kadund mees
ning enda vastu tõrkumisest väsind.*

Külmad käed sulle põue

*külmast karedad pihud
läbi õhkõrna pluusi
tunnen su sooja ihu*

*Tunnen - su süda väriseb
kiirelt ja ärevalt
ja see ärevus minusse valgub
pihkude alt*

*Hoiame teineteist vaikivad tulised
otsekui näeksime und
ja meie südames heliseb- heliseb
imepärase virgumistund.*

Puuduta mind veel, puuduta mind oma käega!

*Tunnen su südame pöksumist,
näen sinu silmade sära
ning su keha sosistab mulle
lõputult kauneid, lõputult ilusaid sõnu.*

*Me naerame mõlemad,
sest kardame tunda huultel
esimese suudluse põletavat maitset.
Ja läheme lahku siis,
et öö unises rahutuses
püüda vältida seda,
mida me küll ei suuda vältida.*

*Oleme narrid kui näljane,
kes kardab puudutada peos lebavat leivatükikest
ning kelle süda nutab selle leivatükikese pärast.
Võibolla viimase, võibolla ainsa pärast.*

Need käed mis hoiavad mind

*need käed mis kutsuvad mind
need käed mis juhivad mind
need käed ainult need käed
need käed ainult...*

*Ära anna mulle midagi võta minult kõik mis minul on
Võta minu südame põksumine oma südamega
Võta minu keha kuumus oma kehaga
Võta minu ihu võta peida see endasse
Võta see hoia seda sülele seda käsuta seda*

*On öö on vaikus tume ja salaline Ei tuld ei tähte peale su silmade valguse
Hämarus meeltesse valgub pimedus pitsitab südant keha põletab keha
Kuhu pageda kuhu varjuda - Ainult sinu juurde ainult sinusse Ainult öösse
ainult sinusse ainult olematusse kus need käed need käed need
käed...*

Toa poolhämarust tunnen kuulen tormise mere kohinat

*lõokese lõõritust marja ängistust pressi all tunnen
sinu pilk mu ihul kui neegritrumm põriseb
madu nõelab niuet ja lakub ja hellitab seda
Su ihu kasvab mu pihkudeni ja need
mu pihud ulatuvad sinu üle ja ümber ja sinust läbi
Janu on kõrvetav kõrbes janu vee ääres veel kõrvetavam
Et kustutada seda janu endas pean jootma sind Tule
joo see mahl on veel värskes alles panid selle käärima Joo!
Joo sõõmuga mis on kui kaev kui meri kui lõpmatus
Joo! Kotkad sööstavad risti üle taeva
ja meie teineteisest läbi ja üle
Veel viimane karjatus hundi ahastav ulg viiulikeelte katkemisheli*

*Pääsukesed kudistavad pesas kuum tuul kõrbenud kinkudel uitamas
Tähed raputavad tuhka endale pähe.*

22. 01. 1967

*Metsavälule minuga täna sa tule,
kui valgusest hämarus saab.
Kiviäärde teen üles ma lõkketule,
et end tunneksid julgelt sa.*

*On õhtu ja pimedus katab maad
ja selles me kahekesi,
su huuled ma endale suudelda saan,
mind kallistab hellalt su käsi.*

*Kuskil kriuksatab uks, kuskil haugatab koer,
kaugel veduri huigatus kumiseb.
Suveõhtune õhk – see on uinutavsoe,
juba tukuvad kuusikud unised.*

*Õö hingetuks kulgeb. Napp on suvine öö,
öö nii palav, et lämmatab hinge
Süda rinnus kui trumm aina valjemalt lööb,
kui mu suu sinu ihul teeb ringe.*

*Läheb meelest meil lõke ja öögi mul unub,
kui mu käed on ümber su vöö,
olen üleni, üleni hõivatud sinust
ainult sind üksnes tunnen ses öös.*

Sädemeid öösse pihustab

*lõkke võbelev loit,
kuu läbi pilvede kihutab
ja kaugel on alles koit.*

*Tulekübemeid tuultesse
pudeneb lõkke päält –
minu suudlus su huultele
elu lõpuni hõõguma jääb.*

On heinaaeg – roheline kõrs vikati ees.

*Piimast ei tea tema midagi teri täis pead tahab tema luua
Või mis teab tema tahtmisest – olema nõnda peab
nagu olema peab kõrs suvepäikese all
juured imemas jõudu maast vars pakitsemas mahladest
õis päikesesse ja tuulesse avanev kui suu suudluse ootel*

*Ei tahtmist ei mõtlemist ainult olemine Alati olnud on nõnda,
et ükskord käes on aeg mil avaneb õis
paisuvateks teradeks saama
Saama teraks mitte langema traktorivikati ees
väriseda vaid tuules väriseda ootuses väriseda joobumuses
kui päikese pihud libisevad üle
ja magusat tolmu pudeneb õielt õiele
vabiseda igatsuses ei mitte hirmus*

*Heinaaeg on see Roheline kõrs traktorivikati ees murdumas
kumariinilõhnast uimastub aas kuiva kahinat täis on päevad
Lilled õitsevad veel – kellukad ristik ja karikakar
kuni nendegi juurde jõuab vikat kord*

Lähen niidule täna Tule mu juurde õhtul

karikakrapärg pähe pane huuled suudluseks valmis sea
Lõokesed lakanud laulmast kuldnokad pesast lennand
Kõrred vikati all langenud pehmeks vaibaks me jalgade ees
Taevas on sinine ja kõrge – kõrge ja särav kui mu hing
Lõpetan kaare vikati püsti lõõn maasse
kus ritsikad ronivad
kus mina kastevarrekõrte ja maarjaheinte vahel
"Kas teeb haiget mu vikat?" – "Ei lõokene lõõritab!" sosistad
Ja ma kaardun kui kastehein su igikestvuse üle

Soojal suveõhtul

*poeme vargsi põhku,
laka peale heina,
kust meid raske leida.*

*Soojal suveõhtul
kaome lakka kähku,
poeme ulualla,
kus meil hea on olla.*

*Soojal suveõhtul
mõnda muudki juhtub.
Mida – ära küsi,
oma nurgas püsi.*

*Soojal suveõhtul
naudi õite lõhnu,
tunne suvest mõnu,
küll siis lakk sul unub.*

*Rinnuni kasvand on hein,
kõrred täis päikesesooja.
Õdus on olla siin meil,
kui päikene läinud on looja.*

*Purju teeb ristikulõhn.
Või on see hoopis su ihu?
Või sumbunud suveöö õhk,
kui hoian su käekest ma pihus.*

*Õõ tuleb, pime ja palav
ja surub meid vastu maad,
sinna, kus lõhnab rohi
ja kus õite müriaad..*

*Maaailma pilkude eest
peidab meid lokkav rohi.
Õõtuules sosistab see –
varjul maailma pilkude eest
kõike sa võid ja tohid.*

*Aga pimedus kutsub meid ühes,
kutsub aina ja aina ja aina.
Udus kustuvad jaaniöö tähed
ja mõistus kaob tunnete uimas.*

Õo voolab täna meist mööda,
tume ja tüüne ja tihke.
Sinna on uppuda kerge
ja patuseks saada nii lihtne.
Süda on südame ligi
ja kätt hoiab tuline käsi,
pihku, mis püüdemast kuhugi
keelatud kohta ei väsi.
Õo voolab kehadest läbi
tulise, magusa voona,
kutsudes keelatud maitsma,
kutsudes lubatud jooma.
Kõik see, mis keelatud sai,
lubatuks äkitselt muutub.
Hoida me enese eest
ennast ei ole me suutnud.
Ah need ärevad-pinevad hetked,
sume õhtu ja ehaviir...
Ja ei kujuta endale ette,
kus on õndsuse viimane piir.

A black and white photograph of a snowy landscape. In the foreground, a stream flows through a rocky, snow-covered bank. The water is dark and reflects the surrounding environment. In the middle ground, a wooden log bridge spans across the stream. The background is filled with tall, dark evergreen trees under a bright sky. The overall scene is serene and wintry.

*Ma loulaká
sulle veel*

*On juba pime. Hetkeks lakkas vihm,
pilv põgenes ja särama löid tähed.
Noorkuugi taevas nagu kuldne kihv.*

*Ja samas tavast lõikab ere viirg –
täht kukkus – justkui meie ette maha.
nii erk, et hetkeks säras silmapiir.
Ma teda üles leidma minna tahaks.*

*Tean küll, et petlik on ju kaugus öös,
täht põles läbi enne, kui maad puutus
ja otsimine oleks tühi töö.*

*Kui aga leiaks... Kõik ehk äkki muutuks,
ma oleksin taas terve, oleks noor
ja täituks minu harras salasoov,
kui pime sügisöö end meie üle laotab.*

*Et lõpuni me kõnniksime koos.
Sind hoian nagu tähekildu peos,
ei iial oma pihkusid ma paota,
et tähekild meid kindlalt kokku seoks
ja ühist teed me jalge alt ei kaotaks.*

Mis oleks, kui me suudleksime veel?

*Kas sulle see nii sobimatu näib?
Ma juba hallipäine vana mees,
kui sina minu silmis nooreks jäid.
Mis oleks, kui me suudleksime veel?
Mis häirib sind, mis segab suudlemast?
Ei ole praegu juures ju me last.*

*Hulk aastaid juba elatud on koos,
ja minust saanud hallipäine mees.
Ehk suudlus tagasi me noorusegi tooks
ja meie suhtele vaid ainult head see teeks
ja virgutaks me ähmastunud tundeid
ja võlujõuga puudutaks me hinge,
meid hallist argipäevast ärataks
ja paneks meie silmad särama,
et poleks tuhmund kõik, mis kirgastas kord meelt.
Mis oleks, kui me suudleksime veel?*

HILISED SONETID

1.

*Ma istun õhtul jällegi su juures,
mu embuses ent pole sinu piht,
mu huulte all ei hõõgu sinu huuled,
ei hellita su pihku minu pihk.*

*Mu suust ei leegitsevaid sõnu kuule,
ei küta kumbagi meid üles kihk,
ei vaevle kumbki armuvalus suures,
ei ole kiremängud meie siht.*

*On seda kõike saanud kogeda –
nii hella imetlust kui iha ägedat
ja hinge matvat kõrvetavat kiivust.*

*Ja ühinetud kuuma kirega.
Ei ole neid me hetki paremaid
aeg ära mälust siia maani viinud.*

3.1.2012

2.

*Me embused on jäänud üpris harvaks.
Mind vahel siiski haarab hellushoog,
kui istun õhtul jällegi su kõrval.
Sind kallistada taas on minul soov.*

*Veel endiselt sa oled mulle armas,
ehk tihti lilli sulle küll ei too.
Nii rahulikult käia sinu kõrval
mu elu lõpuni on minu soov.*

*Ma usun, et see tõesti saab nüüd teoks .
Nii palju ühisaastaid meid ju seob,
koos nähtud vaeva, tuntud elust rõõmu.*

*Ja kantud teineteise eest ka hoolt.
Nüüd meie ühiselu viimset sõõmu
me tahaksime juua üheskoos.*

4.1.2012

Jaaniöö

*Kuldkollased tulikanupud
soojas sumesinises öös,
luht piimjasse udusse upub,
loodes kahvatu ehavöö.*

*Pole valge ja pole ka pime –
on jaaniöö, imede aeg.
Täna öösel ehk sünnibki ime –
jõuab meieni võlulaev.*

*Hõbepardad ja kullast tal mastid,
siidipurjed on mastide peal
ja võlutud rahvas tal lastiks,
neid imederiiki laev veab.*

*Mööda Luutsnat ta udu seest tuleb,
pole sarnast ju laeva siin teist.
Oja kaldale süütame tule,
et ei läheks ta mööda meist.*

*Ära värise sa, ära kardada,
kahekesi seal oleme koos,
ootab õndsus ta udusel pardal,
jälle olen ma uuesti noor.*

*Lõõtspill sumedas kauguses mängib,
kuskil õide lööb sõnajalg.
Nagu neiuna rõõsaks ja pringiks
jälle muutund on sinulgi palg,*

*sest ka sina siin nooreks taas muutud,
taas saad veetlevaks, ilusaks.
Laeva parrast kui korrakski puutud,
oled jälle noor tütarlaps.*

*Ja me oleme jällegi armund
nagu kunagi noores eas,
süda täis mul on õrnust ja hardust,
kui mu õlale toetad sa pea.*

*Täna öösel võib sündida ime –
on ju jaaniöö imede aeg.
Oma pihu mu kämblasse pane,
ootab udus meid imede laev..*

Ma laulaks sulle veel

*ööst sinisest ja pehmest,
ma laulaks sulle veel
su lapsenäost,
kuid ööd on juba külmad,
härmaehtes
ja aastad mulle näkku surund joonteräo.*

*On olnud igatsust
ja endapetteid
ja uskumist,
et elu alles ees.
Ja olnud on ka õnne kirkad hetked
ja tuhat mureoksa üle tee.*

*Ent ega see ei keela sulle laulda,
kui seda teha ihaldab mu hing
ja enne, kui ma lähen ära hauda,
saan värsis mitmes ülistada sind.*

Töötus

*Ma olen vana, inetu ja hall
ja kurb ja häbi minul on, et vakka
on jäänud täiesti mu täkutall,
ei enam lehvita loom uhkelt lakka.*

*Ent unelmais veel ikka olen tragi,
mis sest, et tegelikult elu küljes
ma ripun vaikselt nagu mantel nagis
või ulbin lainetel kui koolnud hüljes.*

*Ei ole aga kahtlust mitte mingit –
kui usklik oleksin, siis kaasa sinna,
kus minul küllap tuleb peagi minna,
ma sinu enesele võtaks ingliks.*

*Seal sametpilvel palmipuude vilus,
pea kohal laulmas paradiisilind,
ma embaks sind, ja sina, õrn ja ilus,
kui noorukit taas armastaksid mind.*

*Ent pole usklik ma ja nõnda tean,
et ega mind ei viida paradiisi,
seepärast sind ma armastama pean
nüüdsama, seni kuni maa peal viibin*

